

РЕШЕНИЕ

№ 347

гр. Карлово, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разгледа докладваното от Асима К. Вангелова-Петрова Гражданско дело
№ 20225320100417 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединените искове по чл. 124, ал. 1 от ГПК
във връзка с чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Ищцовото дружество - „А.с.в.” ЕАД твърди, че на 11.11.2016г. „А.Ф.“
ООД, с ЕИК ***** и „А.к.п.з.“ ООД, с ЕИК ***** сключили Договор за
продажба и прехвърляне на вземания (цесия), по силата на които „А.Ф.“ ООД
продало на „А.к.п.з.“ ООД вземанията по Договор за кредит „Бяла карта“ №
526548, сключен на 21.12.2017г., между „А.Ф.“ ООД и Л. И. П., ведно с
всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички
лихви, такси, комисионни и други разноси на дружеството - кредитор,
описани в Приложение № 1 от 27.11.2018г., към Договора за продажба и
прехвърляне на вземания. Като в чл. 17, ал. 3 от Договора за заем изрично
било уговорено правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на
трети лица. От своя страна на 03.05.2019г. „А.к.п.з.“ ООД, с ЕИК ***** и
„А.с.в.” ЕАД с ЕИК ***** сключили Договор за продажба и прехвърляне на
вземания (цесия), по силата на който в полза на „А.с.в.” ЕАД били
прехвърлени и задълженията на Л. И. П., произтичащи от Договор за кредит
„Бяла карта“ № 526548, сключен на 21.12.2017г., ведно с всички привилегии,

обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви, такси, комисионни и други разноси на дружеството - кредитор, което вземане е индивидуализирано в Приложение 1 от 03.05.2019г. към Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от същата дата. Съгласно постигната договорка между страните по Договора за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 03.05.2019г., изрично било записано в т. 1.8., че Приложение № 1 ще бъде съставено във вид на електронен документ. Съгласно чл. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис: *„електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано“* - ал. 1, и *„писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ“* - ал. 2. Електронният документ се смята от закона за писмен документ.

Съгласно Приложение 1 към двете цесии, били само с данните на длъжника/ответник Л. И. П., тъй като данните на останалите длъжници били защитени съгласно Закона за защита на личните данни и Общият регламент относно защита на личните данни (Регламент (ЕС) 2016/679), който се прилагал пряко в страните членки на ЕС, без да е необходимо да бъде инкорпориран в национален закон. В разпоредбите на цитираните нормативни актове ясно са посочени кои данни са личните данни, предмет на защитата (като част от тях кумулативно са посочени и в представеното по делото Приложение 1), както и че личните данни се предоставят за конкретни, точно определени и законни цели и се обработват по съвместим с тези цели начин. Съдът е администратор на лични данни, но не всички страни по делата са администратори на лични данни, а доказателствата към исковите молби, освен че се връчват на страните по делото, същите са и на разположение на страните по делото в канцеларията на съда. Отделно, освен че следва всички лица, които имат достъп до лични данни, да са заинтересована страна и/или администратор на лични данни, Приложение 1 съдържа множество лични данни на трети за настоящия спор лица, поради което разкриването на техните лични данни, освен че не може да бъде обосновано като защита на правен интерес, ще доведе и до риск за правата и свободите на тези лица. С цел спазване изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни относно свободното

движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните (ОРЗД)) Приложение № 1 се предоставя със заличени лични данни на физическите лица, които не участват в настоящия съдебен процес. Съгласно принципите, залегнати в чл. 5, пар. 1, б. "г" и „е“ от ОРЗД, администраторът е длъжен да ограничи обработването на личните данни на физическите лица до минимум и да прилага такива мерки за защита, които да гарантират, че данните на субектите няма да бъдат засегнати по неблагоприятен начин. Ето защо в извлечението от Приложение № 1 били включени само и единствено личните данни на участващите в настоящия правен спор субекти. Личните данни на другите физически лица били заличени. Обратното би означавало превишаване на целите, за които се обработват личните данни, и нарушаване на горепосочените принципи. В Приложение № 1 и договора за цесия била заличена и търговската информация, която също е ирелевантна за процесния случай.

Твърди, че съгласно чл. 4.5. от Договора за цесия между „А.Ф.“ ООД и „А.к.п.з.“ ООД, „А.к.п.з.“ ООД, в качеството на цесионер, се е задължила от името на цедента и за своя сметка да изпраща уведомления за извършената цесия, за което „А.к.п.з.“ ООД имала изрично пълномощно от „А.Ф.“ ООД. Съгласно чл. 4.5. от рамковия договора за цесия между „А.к.п.з.“ ООД и „А.с.в.“ ЕАД, „А.с.в.“ ЕАД, в качеството на цесионер, се е задължила от името на цедента и за своя сметка да изпраща уведомления за извършената цесия, за което „А.с.в.“ ЕАД има изрично пълномощно от „А.к.п.з.“ ООД. В изпълнение на изискванията на закона на ответника били изпратени по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомления за извършената цесия, съответно от името на „А.Ф.“ ООД с Изх. № ЛД-С-АКПЗ-АФ/22.05.2019г. от 22.05.2019г. и от името на „А.к.п.з.“ ООД с Изх. № УПЦ-С-АКЗП- АФ/526548 от 22.05.2019г., подписани по пълномощие, чрез Български пощи ЕАД с известие за доставяне, което писмо се е върнало в цялост с отбелязване „Преместен“.

С исковата молба представят и молят съда да връчи на ответника заверени копия от уведомленията за извършената цесия по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, съответно от името на „А.Ф.“ ООД с Изх. № ЛД-С-АКПЗ-АФ/22.05.201 г. от 22.05.2019 г. и от името на „А.к.п.з.“ ООД с Изх. № УПЦ-С-АКЗП- АФ/526548 от 22.05.2019г., подписани по пълномощие. Позовава се на постановените от ВКС на основание чл. 290 и 291 от ГПК - Решение № 3/16.04.14г. по т.д. № 1711/2013г. на т.о. и Решение № 123/24.06.2009г. по т.д.

№ 12/09г. на II т.о., съгласно които ако към исковата молба по иск на цесионера е приложено уведомление на цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99 ал. 3 пр. 1 от ЗЗД, прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл. 99 ал. 4 от ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право.

Процесното вземане произтича от сключен на 21.12.2017г. между „А.Ф.“ ООД, като Кредитор и Л. И. П. (съгласно уточнение с молба, вх. № 5179/27.06.2022г.), като Кредитополучател договор за кредит „Бяла карта“ № 526548, при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит. Подписвайки договора за кредит Кредитополучателят удостоверява, че е получил и е запознат предварително с всички условия на индивидуалния договор и Общите условия приложими към него, както и че е получил от Кредитодателя Стандартен европейски формуляр по чл. 5 от Закона за потребителския кредит със съдържание съгласно Приложение № 2 от ЗПК, посочващ индивидуалните условия по кредита.

Съгласно сключения договор за кредит, Кредиторът се е задължил да предостави на Кредитополучателя револвиращ кредит в максимален размер на 500.00 лв., под формата на разрешен кредитен лимит, който се усвоява чрез международна кредитна карта Access Finance/iCardCard/Visa, а Кредитополучателят се задължава да го ползва и върне съгласно условията на сключения договор. Съгласно договореното от страните, в случай, че Кредитополучателят извърши транзакции, които надвишават размера на разполагаемия му остатък по кредита, сумите на тези транзакции увеличават максималния размер на кредитния лимит. Заедно с подписване на договора за кредит, Кредитодателят предоставя на Кредитополучателя платежен инстР.т - кредитна карта с № 526548, издадена от „Интеркарт Файнанс“ АД (Картоиздател), ведно със запечатан плик, съдържащ ПИН кода за ползване на картата, като Кредитополучателят може да усвои изцяло максималния размер на кредита, веднага след активиране на картата и влизане в сила на договора за кредит, което съставлява изпълнение на задължението на Кредитодателя да предостави заемната сума. Страните са подписали и Приложение № 1 към договора за кредит - Условия за ползване на международна платежна карта Access Finance/iCardCard/Visa, които съдържат

и Тарифа за дължимите такси за ползване на кредитна карта Access Finance/iCardCard/Visa.

Съгласно договореното от страните, Кредитополучателят получава от Кредитодателя месечно извлечение за извършените с картата транзакции, което е достъпно на персоналната страница (личен акаунт) на Кредитополучателят на следната интернет страница: www.bialakarta.bg. който Кредитополучателят се е задължил да си създаде в срок от два дни от подписване на договора за кредит. Страните са се съгласили, че кореспонденцията във връзка с изпълнението на договора и ползването на картата ще се осъществява на личния акаунт на Кредитополучателя, който се задължава да архивира получените документи на свой дълготраен носител за срок, достатъчен за целите на информацията. Така, Кредитополучателят изразил съгласие да получава на личния си акаунт всички съобщения във връзка с изпълнението на договора и ползването на картата, като например: стандартен европейски формуляр, Общи условия към договора за кредит, информация за извършени транзакции, месечни извлечения за транзакциите, извършвани с картата, съобщения за блокиране на картата, съобщения за намаляване на кредитния лимит по картата и др.

Кредитодателят предоставил на Кредитополучателя кредит при следните условия: вид на предоставения заем - револвиращ потребителски кредит; срок на договора: неопределен; фиксиран годишен лихвен процент по заема – 43.2%, като върху усвоения размер на кредита Кредитополучателят дължи дневен лихвен процент в размер на 0.12% и лихвата се изчислява всеки ден върху усвоената и непогасена главница, като за изчисляването ѝ се приема, че календарния месец е с продължителност 30 дни; годишен процент на разходите (ГПР) на заема: 45.9%; обща сума, дължима от Кредитополучателя съгласно чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК - сборът от усвоената и непогасена главница, договорната лихва върху усвоената и непогасена главница, такси за ползване на картата, съгласно Тарифата.

Кредитополучателят усвоил заемни суми по дати, както следва: 300.00 лв. на 30.12.2017г., 200.00 лв. на 02.01.2018г. или обща сума в размер на 500.00 лв. Страните са договорили, че върху усвоената сума по кредита, Кредитополучателят дължи договорна лихва, в размер посочен в договора, която се начислява ежедневно. На посочените по-горе основания и поради

забава при заплащането на текущото задължение на Кредитополучателя била начислена договорна лихва в размер на 45.48 лв., за периода от 30.12.2017г. до 06.05.2018г. На длъжникът била начислена лихва за забава върху неплатената главница в размер на 42.89 лв. за периода от 31.12.2017г. до датата на входиране на задължението в съда, като за периода 13.03.2020г. - 14.07.2020г. не била начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС. Длъжникът не е заплатил дължимия паричен заем към дружеството, поради което мотивира правен интерес да предяви вземането си по съдебен ред, с оглед на което било входирано Заявление за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист по реда на чл. 410 от ГПК срещу Л. И. П. в деловодството на РС - Карлово. Съдът е уважил претенцията и по образуваното ч.гр.д. № 20225320100174 била издадена заповед за изпълнение, която била връчена на длъжника по реда на ГПК. На 02.03.2022г. получили съобщение с указания да предявят иск по чл. 422 от ГПК. В съответствие с дадените им указания и в дадения им от съда срок, подават настоящата искова молба срещу Л. И. П..

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да признае за установено, че Л. И. П. дължи на „А.с.в.“ ЕАД, следните суми, присъдени в издадената срещу нея Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 20225320100174 по описана КрлРС, а именно: сумата от 500.00 лв., представляваща неизплатената главница по Договор за кредит „Бяла карта“ № 526548, сключен на 21.12.2017г.; сумата от 45.48 лв., представляваща договорна (възнаградителна) лихва, дължима за периода от 30.12.2017г. до 06.05.2018г.; сумата от 42.89 лв., представляваща лихва (обезщетение) за забава, дължима за периода от 31.12.2017г. до датата на подаване на заявлението в районен съд, като за периода от 13.03.2020г. до 14.07.2020г. не е начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение и Изпълнителен лист до окончателното погасяване на дълга. Претендира за направените разноски в заповедното и настоящото производство, като посочва, че ответникът може да заплати дължимите суми по следната банкова сметка на А.с.в. ЕАД, IBAN: *****, BIC: *****, в О.Б.Б. АД.

Ответницата - Л. И. П. счита искова молба за неоснователна, като оспорва претенциите на ищцовото дружество изцяло по основание и размер.

Ищецът твърди, че черпи права срещу ответницата, поради обстоятелството, че процесното вземане по Договора „Бяла карта” в претендирания размер е прехвърлено от „А.Ф.” ООД на „А.к.п.з.” ООД и впоследствие - от „А.к.п.з.” ООД на ищцовото дружество въз основа на договори за цесия. Ищецът нито твърди, нито има доказателства, че уведомлението за цесията ѝ е изпращано преди образуване на заповедното производство, предхождащо и обуславящо настоящото исково. Дори напротив - с оглед особеното искане, направено в исковата молба, а именно - уведомлението за цесията да бъде връчено на ответника заедно с преписа на исковата молба и доказателствата, следва логичния извод, че цедентът - „Аксес Файненс” ООД или упълномощено от него трето лице не е изпълнило задължението си по чл. 99 от ЗЗД да уведоми ответницата за прехвърлянето на вземането преди образуване на настоящото дело и по-конкретно - преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК. Аналогично, твърди, че не била уведомявана за цесията между „Агенция за контрол на просрочени задължения” ООД и ищцовото дружество. Към исковата молба нямало безспорни доказателства, че е уведомена дори с получаване на исковата молба за цесиите на процесното вземане.

За пълнота на изложението подчертава, че действително материалният закон, а именно - Законът за задълженията ѝ договорите, не поставя ограничения в начина, по който длъжникът може да бъде уведомен за цедиране на вземането от стария на нов кредитор, но процесуалният закон, както и задължителната за съдилищата съдебна практика - Тълкувателно решение № 4/2013г. от 18.06.2014г. по ТД №4/2013г. на ОСГТК при ВКС, предвиждат, че за да може новият кредитор - цесионерът, да претендира вземането си по съдебен път от длъжника, длъжникът следва да е уведомен по реда на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Следователно, за заповедния съд е било задължително да съобрази задължителната практика - ТР № 4/2013г. и да откаже издаване на заповед за изпълнение срещу нея при недоказване от страна на заявителя, че тя е била уведомена за цесията преди заповедното производство. Съгласно т. 4.г от Тълкувателно решение №4/2013г. по ТД №4/2013г., ОСГТК приема, че: *„когато частното правоприемство се основава на договор за цесия, /бел. моя - към заявлението за издаване на заповед за изпълнение/, на общо основание трябва да са представени доказателства за уведомяване на длъжника, тъй*

като в противен случай прехвърлянето на вземането няма действие по отношение на него (чл. 99, ал. 4 ЗЗД) ”

Твърди, че уведомлението за цесия действително можело да бъде връчено с исковата молба, в който смисъл се е произнасял ВКС в редица свои актове, но такова уведомяване било възможно, съгласно практиката на ВКС, само и единствено в хипотезата на предявен осъдителен иск, а не на установителен по чл. 422 от ГПК след проведено заповедно производство. Логиката на ВКС е, че с исковата молба по осъдителни иски на ответника - длъжник се връчват всички книжа и документи, в това число - и надлежно изготвено уведомление за цесията, докато настоящото производство е инициатирано първоначално като заповедно и на длъжника се връчва само и единствено заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, към която не се прилагат никакви доказателства. В този случай, длъжникът няма представа защо трето лице претендира суми от него по договор, който е сключил с финансова институция, поради което ако се приеме, че е надлежно уведомен за цесията в последващ етап от производството, а именно - едва в исковото по чл. 422 от ГПК, правото му на справедлив процес и адекватна защита е нарушено. Във фазата на заповедното производство е естествено и логично длъжникът да възрази изцяло срещу заповедта, издадена в полза на лице, за което не е уведомен, че вече му е кредитор. Счита, че ако съдът приеме за надлежно уведомяването в настоящото производство за цесията, това поставяло едната от страните в процеса в по-благоприятно положение, като при това в такова положение е икономически по-силната страна - колекторската фирма. Счита, че съдът не следва да толерира подобно поведение и следва да отхвърли иска, предявен от АСВ като основателен поради обстоятелството, че не е надлежно уведомена за извършената цесия на процесното вземане.

На следващо място твърди, че дори и да се приеме, че е възможно да бъде уведомена за цесията едва с исковата молба по чл. 422 от ГПК, то уведомлението следва да изхожда или от цедента, съгласно разпоредбите на материалния закон - чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, или от надлежно упълномощено от него лице. Няма пречка цедентът да упълномощи трето лице да уведомява длъжници за прехвърленото вземане, но в настоящия случай такова упълномощаване не е налице, видно от приложените към исковата молба писмени доказателства. Поради това оспорва, че дори и към исковата молба

няма надлежно уведомяване за цесията без значение от коя дата - дали тази, посочена в исковото, или другата, посочена в заповедното производство. Ищецът твърди, че прилага уведомление от цедента за извършеното прехвърляне на вземането, което обаче не отговаря на обективната истина. Действително, ищецът е приложил уведомление, което не изхожда от цедента, нито от надлежно упълномощено от него лице за целите на уведомяването на длъжници за извършената цесия, което освен това не е отправено лично до нея (ответницата). От изложеното следва, че дори и приложено към исковата молба, уведомлението за цесия не представлява надлежно уведомяване на за прехвърленото вземане. Поради това счита, че и към момента не е надлежно уведомена за цесията, като с оглед разпоредбите на материалния закон, и към момента негов кредитор е „Аксес Файненс“ ООД, поради което искът следва да се отхвърли като неоснователен, тъй като е предявен от цесионер без надлежно уведомяване по отношение на нея (ответницата).

В случай, че исковият съд приеме, че е налице надлежно уведомяване с приложеното уведомление към исковата молба, което оспорва да е сторено най-малкото поради обстоятелството, че е изготвено от лице, което не е упълномощено да уведомява длъжници за процесната цесия, то счита, че исковете са неоснователни и поради следното:

Счита, че вземането не е надлежно цедирано от „А.Ф.“ ООД на „АКПЗ“ ООД и впоследствие - от „АКПЗ“ ООД на ищцовото дружество. Ищецът твърди, че вземането е цедирано първоначално от „А.Ф.“ ООД на „А.к.п.з.“ ЕООД по силата на РАМКОВ договор за цесия от 11.11.2016г. и респ., Анекс към Приложение №1 от 27.11.2018г. към Рамков договор за прехвърляне на парични задължения. Счита, че РАМКОВИЯТ ДОГОВОР сам по себе си няма транслативен, прехвърлителен ефект, такъв имат отделните индивидуални споразумения, в които изрично се предвижда кои конкретни вземания са цедирани. Оспорва, че с Приложението към Рамковия договор за цесия също има транслативен ефект, тъй като не е доказано нито, че е сключено между страните по Рамковия договор, нито кои лица са го подписали и в качеството си на какви. На следващо място и ако се приеме, че все пак Рамковият договор е породил транслативен ефект, то в приложената „таблица“ не е включено и вземането срещу ответницата. Аналогични са възраженията ѝ и

по отношение на втората цесия, с която оспорва да е прехвърлено вземане от „А.к.п.з.” ЕООД на АСВ ЕАД.

На следващо място, в исковата молба ищецът твърди, че претендира процесното вземане на основание Договор за кредит „Бяла карта” №526548/21.12.2017г., сключен между „А.Ф.” ООД и ответницата, който счита, че е недействителен, респ. нищожен на основание Закона за потребителския кредит, ЗЗП и общите разпоредби на ЗЗД. На ответницата не са представени Общи условия, с които тя да се запознае преди сключване на процесния Договор за потребителски кредит, не ги е подписвала, поради което счита, че на основание чл. 22 от Закона за потребителския кредит, вр. с чл. 11, ал. 2 от ЗПК, процесният Договор за потребителски кредит е недействителен. В процесния Договор за кредит не се съдържат задължителни реквизити към договорите за потребителски кредити, съгласно изискванията на ЗПК, липсва и задължителен реквизит - лихвен процент на ден, както и правото ѝ да получи във всеки момент пълна информация за задълженията по кредита. Счита, че клаузата, в която ГПР е „фиксиран” на 45.90%, макар и формално да отговаря на изискванията на ЗПК за максимален размер, не е ясно от какви компоненти се състои, поради което не отговаря на формулата за определяне на ГПР, регламентирана в ЗПК. При положение, че договорната лихва е 43.20%, не е ясно какви други разходи по кредита били включени в ГПР до размера му от 45.90%. Счита, че ГПР е произволно определен, което е нарушение на ЗПК и респективно, води до пълна недействителност на Договор за потребителски кредит. Поради това счита, че дори и да се приеме, че между страните е подписан такъв договор, то на основание чл. 23 от ЗПК тя би дължала връщане само на чистата стойност на кредита и то при положение, че тази стойност реално е получена от нея - обстоятелство, което оспорва. Отделно от това, за да е основателен искът за връщане на чистата стойност на кредита, то основанието не е договорно, а неоснователно обогатяване, като няма предявен иск за неоснователно обогатяване.

Счита, че дори и процесният Договор за потребителски кредит да е действителен в неговата цялост, то отделни негови клаузи са нищожни. Такива клаузи са тези, регламентиращи размера на договорната лихва, който съгласно процесния ДПК е 43.20% (нищожност поради противоречие с добрите нрави), обезпечението чрез поръчителство и респективно, заплащане на неустойка при непредставяне на поръчител, както и за заплащане на сума в

размер на 10% от максималния кредитен лимит, която да послужи за частично погасяване на задължението му в тридневния срок до предоставяне на обезпечението. Счита, че е нищожна и клаузата, предвиждаща задължение за ответницата да заплати такси в размер на 2.50 лв. на ден до заплащане на неиздължените суми, както и 120 лв., включваща разходите на кредитодателя за дейността на лице/служител, което осъществява и администрира дейността по извънсъдебно събиране на задължението на Кредитополучателя.

Наред с горното счита, че кредитодателят не е изпълнил задължението си по процесния Договор да ѝ предостави платежен инстP.т - кредитна карта и оспорва тя да е получавала такава. С оглед направеното тук оспорване, твърди, че не е ползвала суми по процесния договор „Бяла карта” и не е усвоила сумите, изброени в исковата молба. Поради това е неоснователна и претенцията на ищеца, че дължи връщането ѝ, и респективно - не дължи и аксесорните задължения за заплащане на лихви върху главницата. Тъй като договорът за потребителски кредит по своята правна същност е договор за заем, тоест реален договор, на първо място и в тежест на ищеца е установяване на обстоятелството, че кредиторът е изпълнил задължението си да предостави на кредитополучателя сумата по кредита, респ. кредитна карта и че ѝ е предоставил суми в претендирания размер. Счита, че целият Договор за заем е нищожен не само поради неизпълнение на законовите изисквания, регламентирани в ЗПК, но така също и поради общите разпоредби на ЗЗД.

Твърди, че целият договор за кредит е недействителен само и единствено (извън всички други основания за недействителност/ нищожност на договора) - поради нищожност на клаузите за договорна лихва. Това е така, тъй като договора не би бил сключен от търговеца без наличие на клаузата за лихва. Дейността и целта на търговеца е именно реализиране на печалба от лихви (чрез предоставяне на заеми) - от тук нищожността на уговорката за възнаградителна лихва влече след себе си недействителност на целия договор.

Счита, че претенциите били погасени поради изтекла давност, като вземанията за лихви - договорна и за забава, се погасяват с тригодишна давност. Моли съда да отхвърли изцяло предявените искове, като неоснователни и недоказани. Моли съда да ѝ присъди претендираните съдебно-деловодни разноски за настоящото исково производство, както и за

заповедното, за което представя Списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като взе предвид изложеното от страните като факти и ангажираните от тях доказателства, съобрази следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 174/2022г. по описа на КрлРС, по заявление на „Агенция за вземания“ ЕАД, е издадена заповед № 100/11.02.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу длъжника Л. И. П. за вземанията, предмет на настоящия иск, а именно – за сумата от 500.00 лв., представляваща неизплатената главница по Договор за кредит „Бяла карта“ № 526548 от 21.12.2017г.; сумата от 45.48 лв., представляваща договорна лихва за периода от 30.12.2017г. до 06.05.2018г.; сумата от 42.89 лв., представляваща обезщетение за забава, считано от 31.12.2017г. до датата на подаване на заявлението в районен съд – 05.01.2022г. Изпратено е съобщение до заявителя с указанията по чл. 415 ГПК. Искът е предявен в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК. Изложеното сочи, че за ищеца е налице правен интерес от предявените установителни искове по чл. 422 от ГПК и същите се явяват процесуално допустими.

Копие от договор за кредит „Бяла карта“ е представено на л. 6 от делото. Този договор има за предмет следното: Л. И. П. получава в заем сума в максимален размер от 500 лева, която се задължава да върне заедно с лихва като възнаграждение на кредитора, при фиксиран лихвен процент от 43.20% на годишна база, и годишен процент на разходите от 45.90%. Получаването на кредитната карта е удостоверено в приложението под № 1 към самия договор, където има клауза с характер на разписка за получаването на кредитна карта с № 526548, както и персоналният идентификационен номер за използването ѝ (ПИН). Подписа на ответника под договора не е оспорен и в този документ фигурира и клауза, която дава право на кредитора да прехвърли вземането си по договора на трето лица, по свое усмотрение, доколкото е декларирал запознаване предварително с договора, който включва тази клауза в чл. 17. Съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от договора, същият е сключен за неопределен срок. Няма по делото нарочно волеизявление за прекратяване или разваляне поради неизпълнение.

Съгласно заключението на вещото лице – Р. М. по допуснатата съдебно-икономическа експертиза, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно изготвено, кредитополучателят в лицето на ответницата - Л.

И. П., по Договор за кредит „Бяла карта“ № 526548, сключен на 21.12.2017г. с „А.Ф.“ ООД е усвоила заемни суми в общ размер на 500 лева, както следва: на 30.12.2017г. – 300 лева и на 02.01.2018г. – 200.00 лева. По процесния договор няма върнати суми по кредитната карта от ответника. Размерът на неизплатената главница възлиза на 500.00 лева. Размерът на неплатената възнаградителна лихва по процесния договор за периода 30.12.2017г. – 06.05.2018г. възлиза на 45.48 лева. Лихвата за забава върху неплатената главница от 500 лева за периода 31.12.2017г. до датата на входиране на задължението в съда – 05.01.2022г. възлиза на 170.24 лева, съгласно чл. 21, ал. 3 във връзка с чл. 3, ал. 2 от Договор за кредит „Бяла карта“ № 526548 от 21.12.2017г., като за периода от 13.03.2020г. до 14.07.2020г. не е начислявана лихва за забава или неустойка в изпълнение на чл. 6 от ЗМДВИПОРНС. Установените от вещото лице суми са в претендираните от ищеца размери и периоди.

Тъй като договорът попада под дефиницията на чл. 9 от Закона за потребителския кредит, той следва да се подчинява на закрепените там правила за потребителска защита на кредитополучателите. Приложима е редакцията на ЗПК, обн. ДВ изм. и доп., бр. 59 от дата 29.07.2016 г.

Съобразно чл. 19, ал. 4 от ЗПК в тази му и следващите редакции, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Има се предвид Постановление № 426 от 18 декември 2014г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, (Обн., ДВ, бр. 106 от 23.12.2014 г.), в сила от 1 януари 2015г. според единствения член на което, „годишния размер на законната лихва за просрочени парични задължения се определя в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта“. Доколкото обаче основния лихвен процент на БНБ към периода е 0.01%, то ГПР по договора не надхвърля повече от 5 пъти размера на законната лихва, тъй като е под стойност от 50.05%. Доказателства, оспорващи направения от съда извод не са ангажирани от ответната страна, носеща доказателствената тежест за това.

Под страх от недействителност, съгласно чл. 22 от ЗПК, договора

следва да е написан на „разбираем език“ в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. „, както и да съдържа поне реквизитите, посочени в чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 от ЗПК. В случая договорът е писмен, съдържа посочване на общия размер на кредита и условията за усвояването му, лихвения процент по кредита, и условията за прилагането му. Тъй като лихвения процент е фиксиран за целия срок на договора, неприложими към същия са изискванията за: посочване на индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, методиката за изчисляване на референтния лихвен процент, съгласно чл. 33а от ЗПК. Има информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора; изискването за извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания е неприложимо предвид характера на договора, при който определянето на времето на усвояване и стойността на усвоената част от лимита са предоставени на преценката на кредитополучателя. Има информация за наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, и срока, в който това право може да бъде упражнено. Основания за общата недействителност на договора според чл. 22 от ЗПК не се намериха, поради което съдът намира възраженията в тази насока за неоснователни.

На следващо място, на л. 20 от делото фигурира и копие, заверено от страната, от рамков договор за цесия от дата 11.11.2016г. между „А.к.п.з.“ ООД и първоначалния кредитор, като се установява от приложението към същия, че вземането на цедента против ответника е предмет на договора, след като фигурира в Приложение № 1/27.11.2018г., под № 701. На свой ред, този цесионер прехвърля вземането по договора за кредит на ищеца, съгласно – Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 03.05.2019г. (л. 28 от делото). Тоест, ищецът е между страните по договора за цесия и е действителен носител на материалното право, като самото вземане е прехвърлимо – в договора за кредит изрично е записана такава възможност за кредитодателя. Цесията е породила действие и в отношенията между

длъжника и цесионера, доколкото представено е уведомление по смисъла на чл. 99 от Закона за задълженията и договорите до Л. И. П. (л. 38-39).

Уведомлението е изпратено на посочения в договора адрес, но не може да бъде прието да е породило действие, тъй като се е върнало с отметка – „преместен“, а цесионера встъпва в правата по договора по отношение на длъжника си едва след като последният бъде уведомен за цесията. Тоест, до този момент цесионера не може да се ползва от договорката между страните по договора в чл. 27, ал. 3 – всички изпратени до последния известен адрес на кредитополучателя изявления да се считат връчени и узнати от последния. Независимо от това, уведомление за извършената цесия от името на цесионера като пълномощник на цедента фигурира и като приложение към исковата молба, връчени редовно на ответника в хода на настоящото дело, поради което следва да се приеме за редовно връчено на длъжника; в това отношение, съдебната практика последователно приема връчването на уведомлението да е редовно. Тук трябва да се каже, че възражението за несъобщаване на договора за цесия би могло да бъде правопогасяващо само в хипотеза на плащане не първоначалния кредитор, цедента, след сключването на договора за цесия, но преди длъжника да бъде уведомен за нея. При липса на каквото и да било плащане, а такова не се твърди, е без значение това, дали цесията е съобщена на длъжника. Поради това, съдът приема, че ищецът е легитимиран като кредитор по прехвърленото вземане.

По отношение възражението за изтекла погасителна давност, съдът намира следното:

Предвид датата на сключване на договора за кредит (21.12.2017г.), от който момент реално е било възможно усвояването на кредитния лимит, а от следващия месец и начисляването на лихви и неустойки, то и е видно, че не е настъпила общата петгодишната погасителна давност за главницата, имайки предвид, че исковата претенция е заявена на 05.01.2022г.

По отношение на договорната лихва и лихвата за забава, имайки предвид разпоредбата на чл. 111 б. „б“, б. „в“ от ЗЗД, закона е предвидил тригодишна давност. В случая, договорната лихва се претендира за периода от 30.12.2017г. до 06.05.2018г., поради което към момента на подаване на исковата молба, вземането на това основание, възлизащо в размер на 45.48 лв. се е погасило. Обезщетение за забава се претендира от 31.12.2017г., поради

което към момента на подаване на исковата молба вземането на това основание, възлизащо в размер на 42.89 лв. се е погасило.

Предвид установеното, съдът приема за основателен и доказан иска досежно претендираната главница, а по отношение на договорната лихва и обезщетение за забава, претенцията следва да се отхвърли, като погасена по давност.

По отношение на разноските:

С оглед задължителните указания по т. 12 от ТР № 4/2013г. от 18.06.2014г. на ОСГТК, съдът в исковото производство следва да се произнесе с осъдителен диспозитив по искането за разноските в исковото и заповедно производство.

При този изход на спора на разноски имат право и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищецът има право на разноски пропорционално на уважената част от исковите. Същият е доказал заплащането на държавна такса в размер на 125.00 лева, депозит за възнаграждение на вещо лице в размер на 200.00 лева. Претендира на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с НЗПП да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100.00 лева. Общият размер на разноските за исковото производство възлизат на 425.00 лева, като по съразмерност следва да му бъдат присъдени 361.17 лева. За заповедното производство ищецът е доказал сторени разноски в общ размер на 75.00 лева, от които 25.00 лева за държавна такса и 50.00 лева за юрисконсултско възнаграждение, като следва да му се присъдят по съразмерност 63.73 лева.

Ответникът е представляван от свой пълномощник в процеса, на когото той не е заплатил хонорар, в която връзка същият моли за определяне на неговото възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. По делото в представения договор за правна защита и съдействие на ищеца (л. 61) е посочено, че той се представлява безплатно от адв. М. Л., поради затрудненото си материално положение, което по смисъла на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА представлява основание за оказването му на безплатна адвокатска помощ. Изрично в подобни хипотези законодателят е предвидил възможността, съдът да определи размер на адвокатското възнаграждение, което с оглед цената на осъдителния иск. В случая се претендират

възнаграждение от 360.00 лева, съгласно минимума от Наредбата. С оглед изхода на спора следва да се присъдят по съразмерност 54.07 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Л. И. П. от гр. С., Комплекс С. № ***** с ЕГН ***** ДЪЛЖИ на „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „*****” № 25, офис сграда Л., ет. 2, сумата от 500.00 лв., представляваща неизплатената главница по Договор за кредит „Бяла карта“ № 526548, сключен на 21.12.2017г., което вземане е цедирано по силата на Договор за прехвърляне на парични вземания (цесия) от 11.11.2016г., сключен между „А.Ф.“ ООД и „А.к.п.з.“ ООД и Договора за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 03.05.2019г., сключен между „А.к.п.з.“ ООД и „А.с.в.” ЕАД, ведно със законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението – 05.01.2022г. до окончателното заплащане на главницата, за която сума е издадена Заповед № 100 от 11.02.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по частно гражданско дело № 174/2022г. по описа на Районен съд – Карлово.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „*****” № 25, офис сграда Л., ет. 2 против Л. И. П. от гр. С., Комплекс С. № ***** с ЕГН ***** установителен иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1 от ГПК, за признаване за установено в отношенията между страните, че Л. И. П. с ЕГН ***** дължи на „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, сумата от 45.48 лв., представляваща договорна (възнаградителна) лихва, дължима за периода от 30.12.2017г. до 06.05.2018г., както и сумата от 42.89 лв., представляваща лихва (обезщетение) за забава, дължима за периода от 31.12.2017г. до датата на подаване на заявлението в районен съд – 05.01.2022г., дължими по неизплатена главница по Договор за кредит „Бяла карта“ № 526548, сключен на 21.12.2017г., което вземане е цедирано по силата на Договор за прехвърляне на парични вземания (цесия) от 11.11.2016г., сключен между „А.Ф.“ ООД и „А.к.п.з.“ ООД и Договора за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 03.05.2019г., сключен между „А.к.п.з.“ ООД и „А.с.в.” ЕАД, за които суми е издадена Заповед № 100 от

11.02.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по частно гражданско дело № 174/2022г. по описа на Районен съд – Карлово, като погасени по давност.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, Л. И. П. от гр. С., Комплекс С. № ***** с ЕГН ***** да заплати „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „*****” № 25, офис сграда Л., ет. 2 сумата от 361.17 лева, представляваща разноси по настоящото производство и сумата от 63.73 лева, представляваща разноси по ч.гр.д. № 174/2022г. по описа на Районен съд – Карлово.

ПРИСЪДЕНИТЕ на ищеца суми могат да бъде внесени по следната банкова сметка – IBAN: *****, BIC: *****, в О.Б.Б. АД.

ОСЪЖДА „А.с.в.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „*****” № 25, офис сграда Л., ет. 2 да заплати на АДВ. М. Л. Л. от САК с ЕГН *****, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., ул. „Г.“ № 31, офис - партер, адвокатско възнаграждение за осъществено на ищцата - Л. И. П. от гр. С., Комплекс С. № ***** с ЕГН ***** безплатно процесуално представителство по делото, в размер на 54.07 лева, определено от съда по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, съразмерно отхвърлената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред състав на ПОС, в срок от две седмици от датата на уведомлението до страните.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____